

Aira Santanen

1 t - 2

Juhlapöytä oli katettu kauniisti, kun me Reijolan vanhukset riensimme vanhusten viikolla järjestettyyn yhteiseen juhlaamme.

Kaija-puheenjohtajamme lausuttua tervetuliais sanat, kokosin muutamia ajatuksia vanhuudesta meille vanhoille:

Juha Wat Vainio lauloi aikoinaan: ”Nuoruus on lahja, mutta vanheneminen on taidetta.” Mielestäni vanheneminenkin on lahja. Ei sitä ole kaikille suotu ja onhan se ainoa tapa elää kauan. Vaikka elämä pistää meidät usein polvilleen, tavalla tai toisella. Vaikka kuulemme usein, että meitä vanhuksia on liikaa, olemme este talouskasvulle, jonoissa tulppina jne. Vaikka sodan uhkapilvet leijuvat uhkaavina yllämme. Vaikka yhä useammin joudumme yliviivaamaan ystävien nimiä osoitekirjastamme, siitä huolimatta meillä vanhuksilla on oikeus hyvään elämään, onnellisuuteen, iloon. Hyvän elämän rakentamisessa vaikutetaan siihen, mihin vielä voimme vaikuttaa. Yritetään pitää kiinni niistä terveyden rippeistä, mitkä vielä ovat jäljellä. Syödään hyvin, nukutaan hyvin, liikutaan kykyjemme mukaan ja otetaan käyttöön kaikki uudet opit, mitä meille tarjotaan.

Mutta aamupäivunet, iltapäiväunet, laiskuus, unohtelu, herkuttelu - kaikki sallittakoon!

Retrotytöt meille hauskasti laulavat; ”voe, voo, kun ei voo ennee kun Reinoja käyttö...”. Niin sitten vaan Reinot jalassa lähdetään rientoihin mukaan! Elämälläkin on viimeinen käyttöpäivä, mutta tehdään niistä parasta ennen päiväys päivistä parhaita mahdollisia! Otetaan uudet päivät ilolla ja kiitollisuudella vastaan! Ollaan uteliaita elämälle, sen suurille ja pienille ihmeille. Ellemme osaa nauttia arjen iloista ja onnen pienistä pipanoista vanhuutemme polun varrella, jää hyvä vanhuus kokematta. Kannattaa varoa liikaa varovaisuutta ja turhia pelkoja, muuten jää hyvä elämä elämättä. Unelmatkin ovat sallittuja. Onhan sanonta; ei Luojakaan kiellä suuria unelmoimasta! Unelmathan saattavat toteutuakin!

Yllätä itsesi usein:

Valitse uusi reitti, minne sitten oletkaan menossa. Soita vanhalle koulu- tai työkaverille. Muistojahan meille on kertynyt. Muistellaan - mitä muistetaan.

Ja huomaat, ovatpa ne ystävätkin vanhettuneet!

Rakasta ja tulet rakastetuksi!

Laula! Etsi oma elämäsi biisi!

Tanssi! Ja nivelet notkistuvat!

Halaa - korona- ja muiden rajoitusten niin salliessa!
Hymyile! Kas sehän jo puoli on hyvetyä Eino Leinon sanoin.
Naura! Sillä nauru - se on parasta terapiaa ja tuottaa hyviä endorfiineja siirtäen
dementiaa tuonnemmaksi.
Kirjoita elämäsi tarina tuleville sukupolvillesi.
Pidä silmät auki ja korvat höröllä! Saatat kokea uusia hauskoja kokemuksia ja
elämyksiä
Käyttämättömästä elämästä ei saa rahoja takaisin.

Menetyksiltä ja suruilta emme voi välttyä. Niihin olen löytänyt lohtua ja kannustusta
Anna-Mari Kaskisen säkeistä: ”Että surujen suurtenkin jälkeen, vielä elää
uskaltaisimme.”
Ja sitten, kun se viimeinen käyttöpäivä lähestyy ja viimeisetkin purjeet on reivattava
alas, voisimme huokaista: Elämälle kiitos, sain siltä paljon!
Mutta ennen sitä, ilolla eteenpäin!

Aatosten nostalgisin siivin siirryimme sitten Arto Pippurin johdattamana 50-luvun
kansakoulutunnelmiin.
Sodan jälkimainingit löivät leimansa tuon ajan koulumaailmaankin. Pulaa oli vielä
melkein kaikesta. Aisakellon soitolla siirryimme muistojen siivittäminä jonoissa
luokkahuoneisiin ja pulpetteihin. Aapisesta ja aastahan se alettiin, lukeminen ja
kaunokirjoitus. Laskennossa 1 ynnä 1 oli kaksi. Käsityötunnilla jokainen valmisti
vohvelikankaisen, ristipistoin ja hapsuin koristellun ruokaliinan.

Ruokatunnilla keittäjä kantoi sankolla velliä ja opettaja jakoi sen lautasille. Voileivät
ja maitopullon jokainen toi kotoa. Syksyllä tuotiin puolukoita koululle ja lauantaina
saatiin puolukkapuuroa. Voimistelutunnilla liikuttiin tamburiinin tahdissa.
Vaihtoaskel hyppy, vaihtoaskel hyppy.....
Hiihtokilpailut olivat jännittävä voimainkoetus. Tytöt hiihtivät hameen helmat
hulmuten, ei tiedetty hiihtohousuja olevan olemassakaan ja monilla ne sukset olivat
isien tekemiä. Perunannostolomalla nostettiin perunoita. Jos ei omia, mentiin
naapurin pellolle keräämään. Aamulla ei mietitty, mitkähän vaatteet tänään päälle
valittaisiin, laitettiin sitä mitä oli. Muoti ja värit olivat hyvin samanlaisia kaikilla.
Oppikouluun mentiin vaan pääsykokeiden kautta.

Ja ne joulujuhlat; juhlan tuntu, kynttilät, kuuset, tontut ja keijut, Jeesus ja seimi,
joulupukki...
Koulumuisteluiden lomassa lauloimme Arto-open säestyksellä vanhoja koululauluja.
”Maailma on niin lavea pikku pikku Lauri...”
Emmepä arvanneet kuinka laveaan muutosteen maailmaan koulu meitä valmisti.

”Kas kuusen latvassa oksien alla... ”. Siinä oli ympäristöoppia kerrakseen.

”Tiedän paikan armahan....” Koti ja perhe olivat tärkeä kiinnekohta.

”On maista kaikista sittenkin....” Isänmaallisia oltiin, sodasta vasta muutama vuosi.

”Arvon mekin ansaitsemme....” Niinhän me luulimme silloin.

”Maan korvessa kulkevi lapsosen tie....” Uskonto oli tärkeä osa yhteiskuntaa ja turva.

Laulut täytyi tuolloin osata ulkoa ja aika hyvin ne muistettiin ja osattiin ja laulettiin.

Tilaisuus päättyi kahviin ja Liisan leipomaan kääretorttuun.

Siinä kahvikupposen ääressä keskustellessa oli mukava todeta, kuinka samanlaista koulunkäynti on tuohon aikaan ollut ympäri maata.

Kiitokset Arto-opelle mielenkiintoisesta matkasta menneisyyteen ja muistoihin.